

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8

15. oktober 1987

23. årg.

De falske profeters kjennetegn

De falske profetene kjennetegnes av at de likner de sanne profetene. Ellers var det ingen vanskelighet å skille dem ut fra de sanne profetene. Det er som apostelen Paulus sier om de falske apostlene: «Satan selv skaper seg om til en lysets engel; derfor er det ikke noget stort om og hans tjenere skaper seg om til rettferdighets tjenere». Jesus uttrykker samme sak når Han sier, at de kommer til oss i fåreklær. Det er da viktig å forstå, hva Jesus mener med fåreklærne. Deres ytre står i følge disse ord i skarpeste kontrast til deres indre virkelige jeg. *De er forkledde.*

Prestekappen, rundkragen, prestekragen og messehakelen – alt kan være forkledning. Slik er alle disse plagg for alle falske lærere. Derfor er det svært beklagelig, at kristne mennekser kan la seg bedra – alt etter hver og ens smak – av prestens ytre fremtreden. Det er viktig å minnes, at såvel den svarte prestekappen som den hvite alban kan tjenestegjøre som fåreklær og skjule en falsk profet. Men fåreklærne betegner fremfor alt

noe annet enn den falske profets fremtreden. Fåret betegner i Skriften noe fromt og mildt. Fåret er rake motsetningen til vargen eller ulven, som skjuler seg bakom klærne. Vi finner at de falske profetene allerede i GT's tid presenterte en mye mildere forkynnelse enn de strenge domsprofetene. Deres stadig tilbakevendende tema var «Fred, fred» der ingen fred fantes, eller som vår kirkebibel oversetter: «Alt står vel til, alt står vel til». De talte med andre ord folk til lags. De var folkelige, vennlige, milde i sin fremferd. På samme vis er det i NT's tid. Paulus sier om dem at de «ved sin søte tale og sine fagre ord dårer de de enfoldiges hjerter». Vi kjenner igjen typen idag. Joviale, vennlige, passe gudlige i sin tale, lydhøre for hva folk synes – for hva *som gjør seg* – verdsatte som forretnere ved bryllup og begravelser, stundom endog som predikanter.

G. A. DANELL – i Så sier Herren; Proveritate, 1969.

Gud har talt

Den kristne menighet tror og bekjenner: Gud har talt! Sannheten er oss åpenbart! Det, som før var «en hemmelighet, som var fortiet fra evige tider», er «nå bragt for dagen og ved profetiske skrifter etter den evige Guds befaling kunngjort» for oss for å virke troens lydighet hos oss (Rom. 16,25-26).

Gud har talt! Det har Gud gjort mange ganger og på mange måter til fedrene ved profetene og nå i de siste dager til oss ved sin egen Sønn (Hebr. 1,1-2). Gud har talt og dermed gitt seg selv til kjenne for oss. Den, som i sannhet ønsker å lære Gud å kjenne, har mulighet for det og behøver ikke mer å forbli i mørke og uvisshet og reise altere, som de i sin tid gjorde det i Aten «for en ukjent Gud» (Ap.gj. 17,23). Gud har talt og dermed åpenbart tilværelsens innerste hemmelighet for oss: Det er Kristus og frelsen i Ham (Ef. 1,3-10). Gud, som alene kjen-

ner og vet beskjed med de første, de siste og evige ting, Han har selv sagt oss alt det, som er nødvendig for oss til frelse og gagnlig for oss i livet og vandringen med Gud, «så at Gudsmennesket kan være fullkomment, duelig til all god gjerning» (2. Tim. 3,14-17). Det er sagt oss tilstrekkelig og det er sagt oss så enkelt, tydelig og klart, at «selv dåren ikke farer vill» (Es. 35,8). Ingen behøver å være i tvil.

Stiller vi så spørsmålet: Hvor finner vi da Guds ord? Hvor hører vi Hans tale til oss i dag? – så lyder den kristne menighets svar: i *Bibelen* og *alene* i Bibelen og i den forkynnelse, som øser hele sitt innhold av og stemmer helt igjennom overens med det, som der står skrevet. Bibelen er Guds ord!

(Fra N. O. Rasmussen-Biblens syn på seg selv).

Endetidens «Kristendom»

«For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunde lære, men efter sine egne lyster ta seg selv lærere i hopetall, fordi det klør dem i øret, og de skal vende øret bort fra sannheten og vende seg til eventyr». 2 Tim. 4,3-4.

Jeg var en kveld innom hos en tidligere venn, som var svært så

interessert i, og samlet på kunst, i første rekke malerier. Der fikk jeg se et maleri som skulle forestille Kristus, med utstrakte armer, men *uten korset*. Det bar visstnok også tittelen; Kristus uten korset. Men det kunne like gjerne ha båret tittelen: *Endetidens kristendom!* For, som vi har sett av ordet her, så

profeterer,, forutsier, det en tid da den sunne lære, korsets evangelium, ikke skal bli tålt, men foraktet, spottet og hånet av «»bekjennende kristne». Og når den tid er kommet, da en finurlig religion, som opererer med Kristi navn og kristne begreper, uten å eie kjernen i sann kristendom, eller underkjenner denne, er blitt det rådende, da er det ENDETID!

Dette har jo også vært tilfelle før i historien, f.eks. før reformasjonen, men nå taler også de mange andre tegn, politisk, økologisk og moralsk, ja, hele verdenssituasjonen sitt tydelige språk.

Dette ord av Paulus er ikke ment «bare» som en profeti, altså, er ikke sagt bare for å slå det fast, men også til en opplysning for dem som lever i den forutsagte tid.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
postgiro 5 68 21 33

Red. Einar Kristoffersen, Symrevn. 17 H.
3770 Kragerø.
Tlf. 03-982442

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Kass. Margrete Bø,

Vistnesvn., 4070 RANDABERG

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

ØYSTESE TRYKKERI A/S

Vi bør altså *gi akt* på det, for på den ene side er dette et *Guds ord*, og vil derfor gå i oppfyllelse like sikkert som at *det står skrevet*, og på den annen side, så er det vel ikke noe som ligger så nær for oss, som å komme bort fra Guds vei. For denne, Hans vei, er så vrang og urimelig for vår tanke, fornuft og natur, at vi stadig, ved Hans ord og Ånd må opplyses på ny! Han må, *ved sitt ord og ved sin Ånd* bevare oss i *sannheten*, i *troen*! Derfor skal vi være forsiktige med å låne øre til en hvilken som helst forkynelse. Da er vi nemlig selv skyld i, at vi farer vill. Som Jesus sier i Mt. 24,25, da Han taler om denne tid. «Se, jeg har sagt eder det forut».

I dette har vi jo ikke bare vår forvendte natur imot oss, men, som Paulus skriver til den samme Timoteus i 1. Tim. 4,1 «... idet de holder seg til forførende ånder og djevlers lærdommer – og videre, merk deg hvem disse kommer til oss gjennom – v2, ved hykleri av *falske lærere*, som er brennemerket i sin egen samvittighet».

Men, altså, bak står djevelen, løgnens og villfarelsens Far. Han som er virksom i vantroens barn, så de ikke ser herligheten i Jesu Kristi åsyn, men må gå forblinda, og i mørke inn i den evige fortapelse, til tross for at Herren på sin side, hadde gjort alt til deres frelse. Ef. 2,2 og 2 Kor. 4,4. Han som forespeiler oss den største herlighet inntil han har fått makta. Da blir sannheten åpenbar. Adam og Eva fikk løf-

tet: «Dere skal bli som Gud». Men hvordan gikk det? Enda til Jesus, Herren, møtte han på denne måten. Han forespeilte Ham makten over alle verdens riker, dersom Han ville falle ned og tilbe ham. Også gjennom Peter, Jesu disippel, kom han og ville friste ham til å gå *utenom korset*. Mt. 16,22-23. Og, når sant skal sies, hvem elsker, av naturen, korsets vei? Nei, vi vil heller ha en bred og herlig vei. Og her møter denne åndsmakt mer enn villig opp, med allslags «gode» løsninger, og stor kløkt i villfarelsens kunster. Det er hans *embete!* Alt annet enn korsets vei! Å, hvor mange, som trodde seg på vei til himmelen skal en dag våkne opp og se seg bedratt!

Den sunne lære møter en veldig motstand idag, ikke minst gjennom dette som går under betegnelsen, glad eller «positiv» kristendom. Vi skal ikke være sørgmodige, triste hengehoder (ja, sånn oppfatter det naturlige menneske sann kristendom) som er opptatt med synda, elendigheten og skrupeligheten, for vi er ferdig med disse ting. Ja, det høres fint ut, men for all del, det er *ikke sant!* Vi er *ikke ferdige med fallets følger!* Innfor Gud er det borte, ved Jesus Kristus, men ikke i vårt kjød. Der bærer vi det ennå. Derfor trenger vi også hver dag til *legen*.

Ja, det høres fint ut når det forkynnes såkalt «positivt», men det tjener ikke til noe annet enn å forkludre og grumse til det rette og

klare. Ingen blir bevart hos Jesus i en sann og levende tro, uten sannhets erkjennelse av sitt eget kjød. Trøsten er jo ikke at synden er borte fra vårt kjød, men at vi for Jesu Kristi skyld ikke blir den tilregnet. Se, det kan sette et menneske i frihet.

Jesus tar seg av syndere! Mt. 9,13. Å du, for et trøstens ord fra Hans egen munn! Hans budskap var at Han skulle, og måtte gå til Golgata kors med våre synder, om vi skulle kunne bli forsonet med Gud, og nettopp dette budskap var det også som bragte Ham til korset. Det store ved Golgata kors, er jo det som faktisk skjedde der. Han forsonte oss med Gud, ved sitt *blod!* Kol. 1,20. Det er banet en vei til himmelen. Ikke en vei *vi* skal gå, nei, Han er selv veien, så den som har tatt imot Ham er *i Ham* allerede framme. Ja, det står at Han har oppvakt oss med Ham og satt oss med Ham i himmelen, *i Kristus Jesus*. Ef. 2,6. Han ble gjort til synd *for oss*, forat vi *i Ham* skal bli rettferdige for Gud. 2 Kor. 5,21. Dette er det store ved Golgata kors og hele grunnlaget for vår frelse. Men det står der også som en påminnelse om, hva hver den som vil følge Ham her i verden kan vente seg. Lidelse, trengsel, kors! Det er noe betenkelig ved at kristne taler om hvor godt de har det i verden. Jeg tror ikke de sanne kristne har det godt her i verden, idag heller. Både erfaringen og Guds ord, sier det. Men det er visst den gjengse opple-

velsen av det å være en kristen idag. *Vi har det godt!* Og mange har endatil store verdslige fordeler av å være kristne. Som Søren Kierkegaard uttrykker det så godt: «Et er å lide, noe annet er å bli professor, fordi en annen led». Normalsituasjonen derimot for en kristen, er trengsel! (Jesu egne ord, Mt. 10,24-25, Joh. 16,33). Og normalsituasjonen for en kristen er, å bli bevart i sannhets erkjennelse av seg selv. «Dersom vi dømte oss selv ble vi ikke dømt». 1 Kor. 11,31.

En kristen er ikke en som er blitt kvitt syndens og denne verdens mange plager, men det er en som har funnet Ham som bar det for oss. Ikke noe av dette skal føre oss bort fra Gud, eller bli oss til for-dømmelse, så sant vi blir bevart i troen, dvs. i *sannheten!* For våre hjerter renses nemlig, ikke ved gjerninger, og ikke ved hva vi blir i oss selv, ved kraft, utrustning el-

ler hva de nå for anledningen måtte ønske å kalle det, men *ved troen – på Ham!* Ap.gj. 15,9.

Det er ikke alle disse ting i oss selv vi trenger for å bli stående for Gud. Men det salige budskap lyder; det er *syndenes forlatelse*. Se så på Golgata kors igjen. Det er gjort opp for deg!

Idag, mere enn noensinne trenger vi å la alvoret i Paulus budskap få legge seg innover oss, for Skriften forkynner oss at *de fleste* vil gå vill. Det nevnte maleriet er en løgn! Den «positive» forkynnelsen er en løgn! Det finnes ingen kristendom uten korset og det er ingen frelse i en kristus uten korset!

«Ta med saktmodighet imot det ord som er innplantet i eder, og som er mektig til å frelse eders sjeler!» Jak. 1,18.

Einar Kristoffersen

Religiøstitet eller kristendom

Religiøsiteten marjserer frem med stormskritt – i kristendommens navn! I mange prekenes er forkynnelsen av lov og evangelium blitt erstattet av allmenreligiøse betraktninger, som Satan selv kunne forkynne.

Anvendelsen av begreper som synd og nåde, fortapelse og frelse, helvete og himmel er sterkt på retur, og hvis det brukes, er det ofte i en ubibelsk betydning.

Dette medfører åndelig død, og har skapt åndelig og etisk forvirring langt inn i de troendes rekke.

Er situasjonen håpløs?

Ja – menneskelig sett. Det har den alltid vært. Men åndelig sett – *nei!*

Håpet ligger i, at Gud griper inn og skaper vekkelser. Det har Han gjort før, når det så håpløst ut. Det vitner bibel- og kirkehistorien om.

Vi må i vår nød rope til Gud om å

gripe inn til omvendelse fra død religiøsitet til levende kristentro. Vi må be- og arbeide på å utrope loven i dens radikalitet og evangeliet med dets gjennomgripende frihet i tillit til, at Gud har makt til å endre situasjonen. Det er et reelt og urokkelig håp!

Vi må ikke bli opptatt av umuligheten. Da lykkes Satans strategi alt for lett. Men vi må fokusere på muligheten – Guds mulighet!

Carsten Skovgård-Holm
(Fra Dansk)

Falsk og ekte hellighet

Av H. A. Ironside

Kort tid etter min omvendelse ble jeg interessert i de såkalte «helliggjørelsesmøter». På disse møtene talte en om en spesiell opplevelse som jeg følte var nettopp det jeg behøvde. Opplevelsen hadde ulike navn som «Den annen velsignelse», «Full helliggjørelse», «Det høyere liv», «Renselse fra den syndige natur», osv.

Forutsetningene for å få del i denne «velsignelse» er først og fremst nød og lengsel etter hellighet (akkurat som en i begynnelsen var i nød for sin sjels frelse). Deretter full overgivelse til Gud på innvielsens alter. I tillegg måtte en i tro ta imot Den Hellige Ånd som en rensende ild som brenner bort all synd og tilintetgjør fullstendig alle urene lyster og ethvert begjær. Den helliggjorte sjel er dermed fullkommen i kjærlighet og like ren som Adam før syndefallet. Når en har mottatt denne vindunderlige velsignelse må en vokte seg nøye for ikke å bli overlistet av

djevelen slik som Eva ble i Edens hage. På den måten kan en igjen få det vonde inn i seg.

Slik ble det fremstilt. I tillegg ble det avlagt gripende vitnesbyrd som var så fantastiske at jeg ikke kunne tvile på at de var ekte. Jeg var sikker på at den velsignelsen som de snakket om, også var for meg – hvis jeg bare oppfylte betingelsene.

En lørdagskveld bestemte jeg meg for å dra ut på landet for å vente på Gud og ikke vende tilbake før jeg hadde fått velsignelsen. Jeg dro med toget kl. 23 om kvelden til en ensom stasjon 12 mil fra Los Angeles. Ved en uttørket elv, bak et tre falt jeg på kne og bad innerlig til Gud i flere timer om at han måtte vise meg alt som hindret meg i å motta velsignelsen. Jeg tentke på flere ting som jeg ikke kan nevne her. Jeg kjempet og ropte til slutt: «Herre, jeg overgir alt til deg – hver eneste ting, hvert menneske, enhver glede som vil hindre meg i

å leve helt for deg. Herre, gi meg nå velsignelsen!»

Når jeg nå ser tilbake, tror jeg at jeg var fullt overgitt til Guds vilje så langt som jeg forstod det. Men den lange nattens spenninger og de foregående måneders intense uro, hadde utmattet meg og jeg falt nesten bevisstløs om på bakken. Men plutselig syntes en hellig ekstase å fylle meg. Jeg trodde at dette var Den Hellige Ånd som strømmet inn i mitt hjerte. Lykkelig ropte jeg: «Herre, jeg tror du kommer inn nå. Du renser meg fra all synd. Jeg tar imot det nå. Verket er gjort. – Jeg er helliggjort ved ditt blod. Du gjør meg hellig. Jeg tor. Jeg tror!» Jeg var usigelig lykkelig. Jeg følte at min kamp omsiden var kjempet til endes.

Ørkenvandringen var forbi, og jeg befant meg nå i det etterlengtede land. Aldri mer skulle jeg ha problem med mine indre tilbøyeligheter til å synde. Mitt hjerte var rent. Når jeg nå ikke hadde noen indre fiende i meg, kunne jeg bruke all min energi og kraft til å bekjempe fiendene utenfra.

Slik tenkte jeg da. Men dessverre, jeg kjente meg selv dårlig. Og enda mindre Guds sinnelag.

I månedsvis levde jeg imidlertid i en drømmetilstand full av glede over min syndefrihet. Kveld etter kveld gikk jeg på møter. Jeg vitnet på gatene og inne i møtesalen. Men en forandring syntes å ha forandret seg med mine «vitnesbyrd». Før jeg fikk denne opplevelsen for-

søkte jeg alltid å opphøye Kristus og peke på Ham. Men nå var det min egen opplevelse som var mitt store emne, og jeg fremholdt meg selv som et lysende eksempel på innvielse og hellighet. I virkeligheten karakteriserte dette de fleste «avanserte» kristne på våre møter. De yngste i nåden opphøyet Kristus. De «helliggjorte» opphøyet seg selv.

Jeg var mellom 18 og 19 år gammel da jeg begynte å tvile på at jeg virkelig hadde oppnådd en så høy åndelig standard som jeg hadde bekjent meg til. Hva dette førte til er for personlig til å nevnes. Men jeg kjempet videre med å korsfeste meg selv – noe som bare resulterte i enda mer skuffelse og sorg. Det hjalp meg likevel til å innse at *læren om utryddelse av den gamle natur helt igjennom var et ynkelig bedrag.*

Befrielsen kom til slutt på en ganske uventet måte. En kvinnelig løytnant i Frelsesarmeen ble sendt til hvilehjemmet nær Oakland hvor jeg selv oppholdt meg. Jeg var etterhvert nesten blitt et nervevrak og var på hvilehjemmet for rekreasjon. Denne løytnanten var nå dødssyk av kreft. Jeg var meget sammen med henne og kunne ikke trekke noen annen slutning enn at hun var den eneste virkelig helliggjorte person på stedet.

Til min store overraskelse bad hun meg lese til henne en kveld. Hun var kommet i åndelig nød. Jeg visst ikke hva jeg skulle lese for

henne. Plutselig kom jeg på et lite hefte som mor en gang hadde gitt meg, men som jeg aldri hadde tørt lese fordi jeg var redd det ville stride mot det helliggjørelsessynet som jeg var opplært i. Og nå leste jeg side etter side i håp om at det ville lindre og berolige den døden-de kvinnen. Innholdet i heftet understreket hvor fortapte alle mennesker er av naturen. Det fortsatte med forløsningen i Kristus ved Hans død. Så leste jeg videre om den troendes to naturer. Då vi hadde lest første halvdel av heftet, utbrøt hun til min store forbauselse: «Tror du virkelgi det er riktig? Å, om jeg bare kunne tro det, da ville jeg dø i fred!»

Overrasket spurte jeg henne om hun ikke kunne dø i fred slik som hun hadde det. Hun var jo både rettferdiggjort og helliggjort.

«Jeg har det elendig», svarte hun, «og du må ikke si at jeg er helliggjort. Jeg har kjempet i mange år, men jeg har ikke oppnådd det ennå. Det er derfor jeg ønsker å snakke med deg».

Jeg husker jeg utbrøt: «Si meg, hva er det som er galt med oss? Ingen fornekte seg mer for Kristi skyld enn vi gjør. Vi lir og sulter og sliter oss selv ut for å gjøre Guds vilje og likevel har vi ingen varig fred».

I min rådvillhet oppsøkte jeg en predikant som jeg forstod hadde nær forbindelse med forfatteren av heftet jeg hadde lest. Nå begynte det å gå opp for meg at både hellig-

het, fullkommen kjærlighet, rettferdighet og hvilken som helst annen velsignelse, var min i Kristus fra det øyeblikk jeg kom til troen. Mitt for evig av bare NÅDE. Jeg hadde hele tiden hatt blikket rettet mot det syndige mennesket – meg selv. Nå forstod jeg at frelsen var gitt meg i en annen person. Men det tok meg uker å innse dette.

Lyset gikk også opp for den døende løytnant da hun forstod at hun for evig var forent med Kristus og hadde evig liv i Ham som det sanne vintre hvor hun var en av grenene. Hennes glede kjente ingen grenser. Hun ble bedre for sykdommen fra det øyeblikket, og hun levde enda 6 år for til sist å dra hjem til Herren etter å ha slitt seg ut med å føre andre til Kristus.

Når jeg ser tilbake på den veien Herren har ledet meg, kan jeg bare lovprise Ham som befridde meg fra min selvopptatthet slik at jeg fikk se at fullkommen hellighet og fullkommen kjærlighet ikke finnes i meg, *men i Kristus Jesus alene*.

(Utdrag av boken «Holiness, the False and the True»)

Troen og fallene i de samme synder

Av Olav V. Sendstad

Det er en usigelig elendighet som påkommer en kristen, når han ser at han fortsatt faller i *samme* synd. Da er han ikke bare dømt av sitt eget hjerte og av den i hjerte og samvittighet innskrevne lov, men da synes det ham at han har endog *evangeliet* og *nåden* imot seg. For får han i denne jammer se f.eks. Romerbrevet kap. 6, hvor det tales om at en kristen ikke skal beherskes av synden, men herske over den, og leser han videre i Rom. 8 om hvorledes syndens makt er brutt i en kristen, da er han ganske ferdig til å segne om av fortvilelse, når han bemerker at i hans liv *gjentar* synden seg, så han med kortere eller lengre mellomrom faller i *samme* synd. – Nå skal vi i et senere kapittel tale mer om hvordan syndens *makt* er brutt i en kristen. Her vil vi bare høre hva Guds ord sier om dette at synden *gjentar* seg. For det er der hvor dette skjer at *troen* holder på å svikte, og fortvilelse holder på å jage all frimodighet på dør, og nedsenke hjertet i en av synden lammet sorg. For i denne situasjon er det man frykter for å synde på nåde.

Aller først skal du da merke deg, min leser, at syndens *gjentagelse* beror på at så lenge du er her i verden har du ditt legeme, som ennå ikke er forløst, og din omgang i verden og dens mange ting. Dette

forhold gjør det nemlig *naturlig* at du i stor utstrekning blir ført oppå i de *samme* fristelser. Fristelser til bitterhet, hovmod, selvdyrkelse, til utukt, vrede, stridighet, til misunnelse, nag og baktalelse osv. kommer omigjen og omigjen. Og intet menneske blir fri disse *fristelser* så lenge det lever på jorden. Men *fall* i disse fristelser er særlig nærliggende der hvor den enkelte sjel ved sin natur, sitt temperament, sine annlegg og lignende er særlig «disponert» for bestemte synder. Så like som vi mennesker på mange måter er, så er vi dog også forskjellige og til dels meget forskjellige «disponert» overfor forskjellige svakheter. En er særlig «disponert» for heftighet, en annen for tungeløsaktighet, en tredje for ukyskheter, en fjerde for bitterhet, en femte for hovmod osv.

På dette punkt begåes der nå urimelig, ja, fantastisk meget synd i *forkynnelsen*. Vi hører fort vekk predikanter føre den høyeste og dristigste tale om at ingen sann kristen kan ligge under i noen synd, for han er frigjort fra synden. Jeg kjenner selv personlig predikanter med ikke ukjente navn, som i årevis, så lenge jeg har kjent dem, har ført denne høye, hovmodige og dristige tale til andre, men som selv ligger under, i årevis har ligget under for sladderaktighet, tungeløs-

het og ondt øye, for ikke å nevne «verre» ting.

Hvorledes er det altså?

Jo, slik forholder det seg, at jo mer avstumpet samvittigheten er, desto *mindre* ser en hvor meget en faller i *samme* synd, men jo mer øm og finfølende samvittigheten er, desto mer piner det den å falle slik. Den avstumpede samvittighet er nemlig så *glemsom* at den i sin glemsomhet slett ikke merker det, ikke *gjenkjenner* sine synder som tidligere begåtte. Den ømme samvittighet derimot ser og gjenkjenner synden – og lider unevnelig kval.

Derfor anmerker jeg uttrykkelig at disse sider om syndens gjentagelse ikke er skrevet for avstumpede hyklere som ønsker å unnskylde seg selv eller tillate seg selv å ligge under for samme gamle synd, men for deg, du ømme, lidende samvittighet, som holder på å miste troen og omkomme i fortvilelse over deg selv. For hyklere vil Gud refse, men deg vil Han trøste. For deg, hjelpeløse kristensjel, lyder ordet: «Trøst, trøst mitt folk, sier eders Gud. Tal vennlig til Jerusalemlen og rop til det at dets strid er endt, at dets skyld er betalt, at det av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder» (Es. 40,1-2).

Taler nå biblen direkte noen steds om dette? Ja, det gjør den. Jesus sier nemlig Luk. 17,3f.: «Ta eder i vare! Om din bror synder, da irettesett ham: og om han angrer det, da tilgi ham! Og om han syv

ganger om dagen synder imot deg og syv ganger kommer tilbake til deg og sier: Jeg angrer det, da skal du tilgi ham.» Og i Mt. 18,21f. leser vi: «Da gikk Peter til Ham og sa: Herre! hvor ofte skal min bror synde mot meg og jeg tilgi ham det? så meget som syv ganger? Jesus sa til ham: Jeg sier deg: Ikke syv ganger, men sytti ganger syv ganger» – Det er: du skal aldeles ikke holde tall på *hva* og *hvor mange ganger* du tilgir.

Men krever nå Jesus at vi oss imellom ikke skal holde tall og heller ikke si til noen: nei, nå har du så ofte gjort det samme og vist så liten vilje og evne til forbedring, at nå får det være slutt med alle dine «om forlatelsér», da krever Han det ene og alene *fordi Faderen ikke behandler oss etter «gangeregning»*. Derfor slutter Han jo hele talen til Peter i Mt. 18 med å henvise til: Således skal også min himmelske Fader gjøre. Og i Bergprekenen sier Han: «Dersom I forlater menneskene deres overtredelser, da skal eders himmelske Fader også forlate eder» (Mt. 6,14). *Gud krever aldri noe annet av oss, enn det Han er villig til å gjøre selv.*

Så ser du da, min venn, at Guds Sønns blod rensar deg fra all synd, uten å telle gangene. Dette er det høyeste uttrykk for at *Gud* betrakter ditt *kjød* som uforbederlig og derfor vil Han ikke forbedre deg fra kjødet, men *døde* deg med en daglig dom og *opplive* deg med en daglig renselse i Jesu blod *uten* å

telle gangene. Hver dag får du lov å begynne på nytt! Takk dog din store, gode Gud!

Når du hører dette i, *Ordet*, da kan du tro. Da er det ikke falske trøstegrunner som foreholdes deg.

Nåvel – jeg er og ikke uvitende om dine betenkeligheter. Du er på det rene med at du hver dag kan få begynne på nytt med kampen mot synden og kjødet og jaget etter fullkommenhet. Det er ikke *det* som plager deg – for du akter ikke å gi opp. Men du spør: Tør jeg egentlig tro alt *forlatt*? Du har nemlig bemerket at når du falt i samme synd, så ble det for hver gang vanskeligere å *angre* synden, du ble så *kald*. Og nettopp dette foruroliger deg og engster deg at din tro kanskje er *falsk*, fordi du ikke synes det er anger i den. Men det viser jo at det er *kjødet* som lever og volder plage.

Da vil jeg bare få minne deg om innbydelsen: Kom ganske som du er. Det er nemlig ikke *kvaliteten* av din tro som frelser deg, men selve den ting at du går til *Jesus*. Og er du derfor engstelig for din tros *kvalitet*, så gå med *den* til Jesus, det vil si: La Ham tilgi deg at du *er* så kald. For det kan Han også tilgi den kjære Herre.

Så lenge du holder deg ved Golgata, så lenge teller ikke Gud ganger. Og enten du gråter eller skjelver, enten du er hard eller kald – hvordan i all vide verden det er fatt med deg – har du bare dette: å komme til Jesus *som du er*, så er du Guds barn. For den tro som går

til Jesus med sin *dårlighet*, er en *frelsende* tro, hvor svak den enn er. Og det er *den* tro som seirer over *verden* (1 Joh. 5,4) og som døder *kjødet* (Rom. 8,13; Gal. 5,24).

Hva som forøvrig kan sies om å seire over de «samme synder», skal vi komme tilbake til. Her vil vi bare sikre trøsten i Guds ord for din sjel mot djevelens angrep på syndenes forlatelse. Og hvil nå ut i dette, kjære leser. For her har du en oase hvor *du har lov* å hvile. Skynd deg altså ikke så fort forbi, at du ikke ser at i denne oase er livets vann for din tørstige sjel.

(Fra *Forsonet Med Gud*)

Lidelse

Jeg holder for at lidelsene i den tid som nå er, ikke er for noe å akte mot den herlighet som skal åpenbares på oss. (Rom. 8,18).

I din lidelse spør du: Gud, hvorfor? Fordi det er så tjenlig for deg, er svaret. Din Frelser gikk gjennom lidelser til herligheten. Gjennom lidelser skal du følge Ham. Liksom gullet renses i ilden, så skal du renses i trengselens ild, forat du kan bli et kar til ære. Husk på dette! Se ikke på lidelsen, men på den herlige tid som kommer etter den, ikke på korset, men på kronen.

H. Müller

Me vert ikkje verande her på jorda, men er på veg til den komande

Guds ord lærer at det er so laga at menneske lýt døy ein gong, og deretter kjem dom. Dette er alle menneske klar over, likevel har dei fleste liten tanke for døden og den tida som kjem deretter. Ein som gjekk inn i pensjonstida sa han trudde han skulle klara seg godt. Eg svara at du kjem nok til å klara deg godt her, men korleis trur du at du klarar deg når du skal reisa herifrå? Det kan me ikkje snakka om, svara han. Og han er så visst ikkje åleine om å tenkja slik. Livet her på jorda tek ende, og pensjonstida likeeins. Kva så?

Guds ord lærer oss for det fyrste at livet på andre sida av døden, skal fortsetja i all æva, tek aldri slutt. Anten i dei nye himlar og på ei ny jord der rettferd bur, som Guds herleggjorde barn, som Guds arvingar og Kristi medarvignar (Salme 23). eller i fortapinga i evig pine, saman med djevelen og englane hans. Og det er avhenging av vårt forhold til Jesus, Guds evangelium og Guds samfunn av dei truande, mens me lever her på jorda.

Straks etter juleevangeliet i Luk. 2. kap. står fortalt om Simon som kom til templet, driven av den Heilage Ande, som møter Jesu foreldre med Jesus, som då var åtte dagar gamal. Simon tek Jesubarnet på armane sine og seier: «Herre, no let du tenaren din fara herifrå i

fred, etter ditt ord, for no har augo mine sett den frelsa som du hev skipa til for alle manns augo». Jesus såg nok ut som alle andre jødebarn som blei borne fram i templet åtte dagar gamle for å omskjerast. Korleis kunne så Simon vita at dette barnet var Guds frelse? Det visste han avdi han kende Skriftene som vitna om han som skulle koma som frelsar for Guds folk. Heilaganden hadde late opp skrifta for hjarta hans, så han trudde Gud på hans ord, og difor leida og dreiv Anden han til templet på rett tid.

Korleis er det med deg som les dette? har Anden gjennom Guds ord fenge openberra Guds frelse i Kristus for hjarta ditt? slik at du lever i trua på Jesus som din frelsar og forsonar, og driv Guds Ande deg til Guds hus, som er den vesle flokk som kjem saman om Guds ord, Apostlane si lære, brødbrotinga og bønene. «Hvor salig er den lille flok, som Jesus kjennes ved, i Ham sin frelser har den nok, nu og i evighet». Men er du av dei som støyter seg på, eller tek avstand ifrå, Jesus og evangeliet om Jesus som døydd på krossen i staden for deg og for dine synder, og frelser oss av nåde for Jesu skuld, eller, og frå hans truande og frelste flok, og går i døden med eit vondt og vantruande hjarta, kjem du lik den rike mann til å slå opp dine

augo i dødsrike og fortapinga. Les Jesu ord i Lukas 16,19-31.

Kjære ven, kven du så er, vend om til Jesus, og tru evangeliet! «Ennå ei lita tid har de ljuset iblant dykk, tru på ljuset, så de kan verta barn av ljuset, for den som vandrar i myrkret veit ikkje var han kjem av». Lat Anden driva deg til den vesle flokk som trur på Jesus, der er Jesus midt iblant, og der openberar han seg gjennom ordet om krossen, der Jesus leid for dine synder og sonar dei ved sitt blod.

Helsing Amund Lid

Johan Arndts drømmesyn på dødsleiet i 1621

Av David Hedegård

(Forts. fra forrige nr.)

3. Det er bare i Åndens kraft at Jesu disipler kan holde dette budet, gjennomleve nøden og nå fram til den evige herligheten

Jesus sa: «*Likesom jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.*» Vi har allerede sagt at disse ordene må innebære noe mer enn en henvisning til Jesus som forbilde. Meningen må være at disiplenes innbyrdes kjærlighet skal få en ny grunnvoll, nemlig den virkelighet som Jesu avskjedstale i Johannesevangeliet handler om. Over disse tre kapitlene (14-16) kan man sette overskriften: «Den

Hellige Ånd». Avskjedstalen hører jo også med til pasjonshistorien, selv om bare innledningen til den gjengis i aktene her.

Vi bør vel her nevne at pasjonshistorien ikke bare handler om Jesu lidelse for oss. Den sier oss også – både direkte og indirekte – hva han har skaffet til veie for oss gjennom sin lidelse – en fullkommen forsoning, en åpen vei til nådens trone. Det går ingen vei fra det syndige menneske til den hellige Gud. – Men her tales også om det som på grunn av hans fullbrakte verk kan skje med oss. Og klart nok sies det at det som kan og må skje med oss, er Den Hellige Ånds verk. «Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham. Men Den Hellige Ånd har kalt meg ved evangeliet...»

Og Jesus sier i avskjedstalen at han og Faderen gjennom Ånden skal ta sin bolig hos dem som tror på ham (Joh. 14,23). Det nye testamentet taler på mange steder om at Kristus ved Ånden bor i det troende mennesket. Kristus *bor* i hans indre verden, og det ikke bare en tilfeldig gang nå og da. Å være en Jesu disippel er å leve sitt liv sammen med Frelseren.

I ham har Jesu disipler seier over de åndelige fiender. Når apostelen Paulus taler om den åndelige kamp i Efeserbrevets sjette kapittel, sier han: «Bli sterke i Herren og i hans veldes kraft.» Hos ham som i sitt liv og sin død beseiret alle åndelige

fiender, hos ham finnes seieren. Og han er jo ikke langt borte. Ved Ånden bor han i hjertet hos det troende mennesket. Den troende skal bare holde seg nær til ham i Ordet og i bønne, slik at han kan ta imot seierskraften fra ham, Åndens kraft. Da blir det også mulig å holde det nye budet. Det finnes nemlig et hemmelighetsfullt samfunn mellom alle dem som lever Åndens liv. Apostelen Johannes skriver i sitt første brev: «Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene» (1. Joh. 3,14). Når Jesus taler om det nye budet, taler han altså i virkeligheten om Den Hellige Ånd og Åndens verk. Derfor er det av den største betydning at vi nøye gir akt på hans undervisning om Ånden. Vi står alltid i fare for å glemme dette.

I begynnelsen av dette århundret var det en åndens mann som sa: «Dette nye århundres fare er kri-

stendom uten Kristus og religion uten Den Hellige Ånd.» Og for ikke lenge siden ble det sagt at Den Hellige Ånd er «a displaced person» i vår tids kristenhet. Vi står i fare for å erstatte Guds Ånds verk med organisasjon, teknikk og psykologi, – men ingenting kan erstatte Guds Ånds verk, det være seg i kristenheten i det store og hele eller i den enkelte kristnes liv.

Og la oss til slutt minnes at hele Åndens gjerning går ut på å forherlige Kristus, den korsfestede og oppstandne Frelser, og å gjøre oss delaktige i hans fylde. La oss heller ikke glemme at Ånden utfører sitt verk gjennom Guds ord. Om noen spør: Hva kan jeg gjøre for at Åndens verk skal skje i min sjel? – da svarer vi: Bruk Guds ord, les din bibel under bønn hver dag. For Gud gir sin Ånd gjennom sitt ord.

Fra «Smertens Mann»

Dei ut rekte hender

Eg vart funnen av dei som ikkje søkte meg, eg synte meg for dei som ikkje spurde etter meg. Men om Israel seier han: All dagen rette eg ut hendene til eit ulydigt og trassigt folk. Rom. 10,20-21.

Vi må undrast når vi les Israel si saga, kor trassige, vantrugne og bortvent dette folket var, endå dei såg Guds underlege utvelgelse og undergjerninger. Dei vedkjente

seg å vera Guds utvalgte folk, og endå så vantru. Dei gløymde snart blodet som hadde redda dei sjølv og deira barn frå døden. Då døden tok alt det fyrste fødte av barn og dyr i heile Egypterlandet. Eller då dei hadde gått på botnen av Rødehavet, berga alt over av folk og buskap. I sanning rekte han ut sine hender med utfriing og hjelp. Mykje meir kunde nemnast. Og kvi

taler eg meir? Tida vilde verta meg for kort om eg skulde fortelja om Gideon, Barak, Samson og Jefta, og Samuel og profetane. Heb. 11,32. Men dette er nok til å sjå Herrens hender kvilde ikkje, og var ikkje makteslaus i onnsorg og hjelp. Difor seiest det til dette folk: «Herren skal strida for dykk, og de skal halda dykk stille». 2. Mos. 14,14. Det umogelege vart mogeleg, for Herren hadde teke det heile ansvar for dette folk, til å føra dei frå fangenskap og trelldom til fred og frihet. Til eit land han vilde gi dei.

Men alt dette hende til føredøme for oss, so ikkje vi skal trå etter det vonde, liksom dei trådde etter det. Men dette hende dei so det skulde vera til føredøme, og det er skrive til påminning for oss, som dei siste tider er komne til. 1. Kor. 10,6-11.

Kva vil so dette seia oss? Vi har fått noko som er endå større en det Israel fekk. Vi har fått sett Guds herlegdom i Kristus Jesus. Gud er vorten menneske, Gud er vorten ein av oss. Han som, då han var i Guds skapnad, ikkje heldt det for eit ran å vera Gud lik, men gav sjølv avkall på det og tok ein tenars skapnad på seg, med di han kom i likning med menneske, og då han i åtferd var funnen som eit menneske. Filp. 2,6-8.

Han vart funnen som menneske i mat, klær, far og mor, gråt og gleda, ja i alle ting. Men uten syndig natur, uten fiendskap til Guds ord og vilje. Difor seier menneske

Jesus Kristus: Sjå, eg kjem – i bokrullen er skrive om meg – og vil gjera, Gud din vilje. Heb. 10,7. For eg hev kome ned frå himmelen, ikkje til å gjera det eg sjølv vil, men det han vilde som sende meg. Joh. 6,38. Kwart ord han sa var for å herleg-gjera Faderen kvart steg, kvar gong han lekte sjukdom, eller sa, – synda di er tilgitt. Kwart steg han gjekk på jord i lag med venner som fiender, så var det Faderens herlegdom som skulde skina fram.

Han fekk ikkje gå tørskodd gjennom Rødehavet, slik Israels folk fekk gå. Nei kan måtte verta ein Farao under Guds dom. Eit svikfullt og vantru menneske under Guds forbanning og vreide.

Rosenius skriv so godt om dette: Først måtte han herdes til å vera mannen for vår frelse og vårt håp, være vår frelseshøvding. Det var helt nødvendig at han først under storm og trengsel, for oss og i vårt sted, oppfylte all rettferdighet og oppfylte alle de plikter som lå på oss. Det var uungåelig nødvendig at han tok på seg all den forbannelse som med rette lå på oss. Ja, at han selv ble en forbannelse for oss. Han måtte kjempe, lide, blø, bli forlatt av Gud – han måtte dø. Alle disse dyp måtte han gå igjennom for å bli en Frelser slik vi trengte det. Og enda var ikke dette alt som han måtte igjennom for å nå dette store mål: Han måtte ogso stå opp igjen av graven som livets fyrste, og fare til himmelen i vårt kjød og blod og ta plassen ved Majestetens

høyre hand i det høye. Da først kunne han sende oss sin Ånd og skaffe seg et villig folk på jorden. Først etter at han hadde hørt dypenes brøl, drukket av Belials beker, styrtet seg ned i en avgrunn av dødens forbannelse, sprengt gravens segl, brutt igjennom skyene og inntatt plassen ved Majestetens høyre hånd som et menneske i vårt kjød og blod, først da var han fullendt som vår frelseshøvding og blitt oss visdom og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.

Først da han sto der for Gud og for verden som en fullkommen Frelser og Yppersteprest for sin hær av syndere – først da var han fullent. Difor kunde Jesus seia: For Gud sende ikkje Son sin til verdi so han skulde døma verdi, men so verdi skulde verta frelst ved han.

Ser du desse hender som vert rekte ut til deg? Den som forkaster dette frelsesverk i Kristus Jesus lyt bera den dom som Jesus fekk. Han lyt stå under Guds evige forbanning. Å, synder betrakt rett nøye, hvem som har utgjyt sitt hjarte blod.

Har du nokon gong kjent frelsar armene gjennom ordet? Dei vilde frelsa, gi barnekår og evigt liv. Desse hender vilde avklæ dine skitne klær, ditt synde liv og synde ansvar, og i klæ deg rettferds drakta. Kjenner du deg igjen i det trassige Israel som ikkje vilde? Du må ikkje røma under lenger, men seia av hjarta: Herre frelse, eg går under. Eg må verta berga ut frå alt mitt eige og sett inn i ditt nåderike. Ja, kven trudde vel det han hørde av oss?

Dommaren sjølv for dei døds dømde døydde, Gud er forsona og Gud er oss god. Å, kor stor nåde det er å få leggja sitt trøytt hode til hans bryst som kaller seg den evige Far. Han som var, er, og blir. Gud vere takk for sitt nåde ord så vi skal sleppa vera uviss om vegen til frelsa, og evigt liv.

Odd Dyrøy

